

MRF 2024.104

Planklagenævnets afgørelse af 29. april 2024, j.nr. 23/14211

§ 14-forbud mod nedrivning af traditionelt fiskerhus i Tisvildeleje og opførelse af nyt sommerhus meddelt tre måneder efter ansøgning om byggetilladelse var gyldig, selvom forbuddet blev meddelt to uger efter kommunens vedtagelse af forslag til bevarende lokalplan, hvor de midlertidige retsvirkninger efter planlovens § 17 var trådt i kraft.

Sagen angik ombygning og udvidelse af et eksisterende sommerhus på E's ejendom i Tisvildeleje. Ejendommen var omfattet af en lokalplan fra 2001, der bl.a. indeholdt forbud mod at nedrive det pågældende sommerhus og bestemte, at ombygning skulle ske "med respekt for bygningens opførelsestidspunkt og dens oprindelige arkitektoniske udtryk". I september 2022 igangsatte Gribskov Kommune arbejdet med at udarbejde en ny bevarende lokalplan for området til afløsning af lokalplanen fra 2001. I december 2022 ansøgte E kommunen om byggetilladelse til ombygning og udvidelse af sommerhuset. Kommunens planudvalg besluttede på et møde den 14. marts 2023 at nedlægge forbud efter planlovens § 14 mod E's projekt, idet kommunen vurderede, at der reelt var tale om nedrivning af et af de ældste fiskerhuse i område. Den 23. marts 2023 sendte kommunen et varsel til E om forbuddet. I mellemtiden offentliggjorde kommunen den 17. maj 2023 et forslag til den nye bevarende lokalplan for området, som blev sendt i offentlig høring. Den 31. maj 2023 meddelte kommunen § 14-forbud til E mod at nedrive sommerhuset med udløb den 27. december 2023. Det fremgik af forbuddet, at kommunen forventede, at huset ved den nye lokalplan ville blive erklæret bevaringsværdig og

omfattet af nedrivningsforbud. Forbuddet blev påklaget af E, der navnlig anførte, at projektet var udarbejdet inden for rammerne af den gældende lokalplan, og at der ikke var hjemmel til at nedlægge forbud som følge af det nye planforslags midlertidige retsvirkninger efter planlovens § 17. E gjorde endvidere gældende, at forbuddet ikke var understøttet af planlægningsmæssige hensyn, at forbuddet ikke var tilstrækkeligt begrundet, at E var bibragt en berettiget forventning, og at forbuddet i øvrigt var i strid med proportionalitets- og ligebehandlingsprincipperne. Planklagenævnet (formanden) lagde til grund, at der var tale om en ombygning/udvidelse af et eksisterende sommerhus, og at ombygningen havde karakter af nedrivning, hvilket kan reguleres ved lokalplan, jf. planlovens § 15, stk. 2, nr. 21. Nævnet afviste, at forbuddet kunne anses for ugyldigt, selvom de midlertidige retsvirkninger af forslaget til den nye lokalplan var indtrådt i medfør af planlovens § 17 på afgørelsestidspunktet. Nævnet fandt, at kommunens afgørelse var sagligt begrundet, og afviste, at forbuddet var i modstrid med proportionalitetsprincippet eller E's berettigede forventninger. På den baggrund kunne nævnet ikke give E medhold i klagen.

Kommentar: Afgørelsen giver anledning til to principielle bemærkninger. For det første må det under, at kommunen mente, at det var nødvendigt at nedlægge § 14-forbud, når det fremgår af sagens oplysninger, at den omhandlede ejendom hidtil havde været omfattet af en lokalplan fra 2001, der forbød nedrivning af det pågældende sommerhus. Da kommunen vurderede, at den ansøgte ombygning havde karakter af nedrivning, burde ansøgningen om byggetilladelse være mødt med et afslag med henvisning til lokalplanen – og ikke et konstitutivt § 14-forbud. Men selv hvis der ses bort herfra, indeholder sagsforløbet – for det andet – yderligere særlige omstændigheder, der påkalder sig interesse. På tidspunktet for E's ansøgning om byggetilladelse i december 2022 var ejendommen som anført omfattet af lokalplanen fra 2001. Kommunens planudvalg besluttede i marts 2023, at der skulle nedlægges forbud efter planlovens § 14 mod det ansøgte projekt, men forbuddet blev først meddelt den 31. maj 2023 efter partshøring og varsling af E. I mellemtiden havde kommunen fremsat forslag til bevarende lokalplan, der forbød nedrivning af E's sommerhus. Efter planlovens § 17 har et sådant forslag retsvirkninger fra tidspunktet for offentliggørelsen, således at ejendomme omfattet af forslaget ikke må udnyttes på en måde, der skaber risiko for en foregribelse af den endelige plans indhold. Spørgsmålet var derfor, om kommunen efter offentliggørelsen af forslaget til den bevarende lokalplan kunne meddele E § 14-forbud med de samme retsvirkninger som forslaget. Planklagenævnet anførte

herom i afgørelsen, ”at det forhold, at kommunen som opfølgning på varslet af den 23. marts 2023 valgte at nedlægge et forbud efter planlovens § 14, selv om de midlertidige retsvirkninger af forslaget til lokalplan nr. 555.13 på dette tidspunkt var indtrådt i medfør af planloves § 17, ikke medfører, at forbuddet er ugyldigt”. Hertil kan anføres, at udgangspunktet i forvaltningsretten er, at en myndighed skal træffe afgørelse efter de retsregler, der er gældende på afgørelsestidspunktet – ikke ansøgningstidspunktet. Lægges dette til grund i ovenstående sag, var § 14-forbuddet reelt overflødigt efter lokalplanforslagets fremsættelse og burde derfor have været ophævet af Planklagenævnet. Heroverfor kan dog anføres, at planlovens § 14 netop tager sigte på den særlige situation, at plangrundlaget på ansøgningstidspunktet ikke forhindrer det pågældende byggeri, men at kommunen af hensyn til den fremtidige planlægning alligevel ønsker at begrænse ejendommens anvendelse, jf. herom Pagh og Haugsted, Fast ejendom – regulering og køb, 4. udg., 2022, s. 400. Der kan derfor argumenteres for, at kommunen bør gå frem efter fremgangsmåden i planlovens § 14, såfremt den ønsker at forhindre et byggeri, der på ansøgningstidspunktet er i overensstemmelse med plangrundlaget, idet kommunen i så fald skal overholde de strenge tidsmæssige krav i § 14, jf. bl.a. **MRF 2021.160 Pkn**, **MRF 2022.319 Pkn**, **MRF 2023.52 Pkn**, **MRF 2023.188 Pkn**, **MRF 2024.12 Pkn**, **MRF 2024.101 Pkn** og **MRF 2024.117 Pkn**. Uanset hvordan forholdet mellem planlovens §§ 14 og 17 løses, ligger det dog fast, at såfremt der på tidspunktet for § 14-forbuddets meddelelse ikke er fremsat forslag til ny lokalplan, indebærer en efterfølgende fremsættelse heraf (eller endelig vedtagelse af lokalplan) ikke, at § 14-forbuddet mister sin betydning, jf. **MRF 2021.263 Pkn**, hvor nævnet ændrede sin tidligere praksis på dette punkt.

Afgørelse i klagesag om Gribskov kommunes forbud mod nedrivning af bygning og opførelse af nyt sommerhus på [A1], Tisvildeleje

Sag: 23/14211

Dato: 29. april 2024

Gribskov kommune traf den 31. maj 2023 afgørelse om forbud efter planlovens § 14 mod nedrivning af en bygning og opførelse af et nyt sommerhus på ejendommen [A1], 3220 Tisvildeleje.

Ejeren af ejendommen har klaget over afgørelsen.

I denne afgørelse har Planklagenævnet behandlet følgende spørgsmål:

- Om kommunen har haft hjemmel til at nedlægge forbud efter planlovens § 14.
- Om kommunen har begrundet afgørelsen, jf. forvaltningslovens §§ 22 og 24, og om kommunens skønsmæssige vurdering er baseret på planlægningsmæssigt relevante hensyn.
- Om klageren havde berettigede forventninger.
- Om kommunen har overholdt det forvaltningsretlige princip om proportionalitet.
- Om kommunen har overholdt det forvaltningsretlige ligebehandlingsprincip.

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen. Det betyder, at kommunens afgørelse gælder.

1. Sagens oplysninger

1.1. Ejendommen og lokalplanen for området

Klagen vedrører et forbud efter planlovens § 14 mod nedrivning af et eksisterende sommerhus på 70 m² og opførelse af et nyt sommerhus på 124 m² på ejendommen [A1], 3220 Tisvildeleje.

Ejendommen var på tidspunktet for kommunens afgørelse, den 31. maj 2023, omfattet af [lokalplan nr. 72.99, Tisvildeleje\[1\]](#). Ejendommen ligger i delområde I.

Det fremgår af § 4.1 om bevaring af bebyggelse:

LEJET

Indenfor Område I må bygninger, der med sort farve er fremhævet på Bilag 3, ikke nedrives uden Byrådets tilladelse. Om- og tilbygninger skal ske med respekt for bygningens opførelsestidspunkt og dens oprindelige arkitektoniske udtryk. Materialeholdningen (pudsede facader med tegl- og stråtage med en hældning på 45-50 grader) skal fastholdes.

Bygningen på ejendommen er på kortbilag 3 fremhævet med sort farve og er dermed omfattet af § 4.1.

Kommunen har den 4. december 2023 endeligt vedtaget en ny bevarende [lokalplan nr. 555.13, Det Gamle Tisvildeleje\[2\]](#).

1.2. Forløbet før kommunens afgørelse

Det fremgår af sagens oplysninger, at Planudvalget i kommunen den 20. september 2022 besluttede at igangsætte en bevarende lokalplan for Lejet i Tisvildeleje. Anledningen var et forbud efter planlovens § 14, som kommunen den 4. juli 2022 havde nedlagt mod opførelse af et anneks på den samme ejendom.

Klageren indgav den 28. december 2022 en ansøgning om udvidelse af det eksisterende sommerhus på ejendommen [A1], 3220 Tisvildeleje.

Kommunens planudvalg besluttede på et møde den 14. marts 2023 at nedlægge et § 14-forbud mod det ansøgte projekt, som kommunen vurderede havde karakter af en nedrivning og opførelse af et nyt sommerhus.

Kommunen sendte herefter den 23. marts 2023 en partshøring i form af et varsel om forbud efter planlovens § 14 til ejendommens ejer.

Lokalplanforslaget til den nye bevarende lokalplan nr. 555.13, Det Gamle Tisvildeleje, blev offentliggjort den 17. maj 2023.

1.3. Afgørelsen, der er klaget over

Kommunen traf den 31. maj 2023 afgørelse om forbud efter planlovens § 14 mod nedrivning af bygning og opførelse af nyt sommerhus på ejendommen [A1], 3220 Tisvildeleje.

Det fremgår af afgørelsen, at forbuddet gælder til og med den 27. december 2023.

Kommunen begrundede afgørelsen med, at der er tale om et af de ældste af de gamle fiskerhuse, som er vigtige for kulturmiljøet. Huset er det eneste hus, der er

tilbage fra den periode, hvor fiskerne første gang slog sig permanent ned i området. Det er yderligere beliggende som et af de mest centrale huse i Lejet, og vurderes derfor at være vigtigt at bevare grundet bygningens individuelle bevaringsværdi og den store betydning, som det har for kulturmiljøet i Lejet. Det fremgår desuden, at kommunen forventer, at bygningen med vedtagelsen af den nye lokalplan vil blive erklæret bevaringsværdig og omfattet af et nedrivningsforbud samt et krav om, at en evt. ny bygning ville skulle opføres i samme dimensioner, materialer og farver, som den eksisterende bygning.

1.4. Klagen og bemærkningerne hertil

Planklagenævnet har under sagens behandling modtaget de dokumenter vedrørende sagens indhold, der fremgår af Bilag 1 sidst i denne afgørelse.

Planklagenævnet modtog klagen fra kommunen den 7. december 2023.

Klagen og de bemærkninger, der er modtaget i klagesagen, er alene kort gengivet i afgørelsen, men de er indgået i sagsbehandlingen i deres helhed.

2. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

2.1. Planklagenævnets kompetence

Planklagenævnet kan tage stilling til retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes afgørelse efter planloven, jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 3.^[3]

Retlige spørgsmål omfatter alle spørgsmål om lovligheden eller gyldigheden af truffne afgørelser, herunder fortolkning eller forståelse af lovbestemmelser samt overholdelse af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger.

2.2. Hjemmel til at nedlægge forbud efter planlovens § 14

2.2.1. Klagen

Det fremgår af klagen, at projektet er udarbejdet klart inden for rammerne af det eksisterende plangrundlag, idet der ikke er tale om en nedrivning af det eksisterende hus, men derimod en udvidelse/ombygning. Kommunen havde derfor ikke hjemmel til at nedlægge et forbud efter planlovens § 14.

Klageren gør desuden gældende, at kommunen som følge af de midlertidige retsvirkninger af forslaget til lokalplan nr. 555.13, jf. planlovens § 17, som blev offentliggjort før forbuddet blev nedlagt, ikke havde den fornødne hjemmel i § 14 til at nedlægge forbuddet.

2.2.2. Generelt om § 14-forbud

Efter planlovens § 14 kan kommunen nedlægge forbud mod, at der retligt eller faktisk etableres forhold, som kan hindres ved en lokalplan. Kommunen kan således ikke nedlægge forbud mod forhold, som slet ikke kan reguleres ved en lokalplan.

At dispositionen er i overensstemmelse med en gældende lokalplan afskærer ikke kommunen fra at nedlægge forbud, da hensigten med bestemmelsen er at give kommunen mulighed for at genoverveje og eventuelt ændre det gældende plangrundlag. Et § 14-forbud kan således også bruges til at forhindre et projekt ved at vedtage en ny lokalplan, som ophæver eller ændrer en eksisterende lokalplan. Det er også uden betydning, om forholdet er i strid med eller i overensstemmelse med kommuneplanen.

2.2.3. Planklagenævnets vurdering

Der er i sagen tale om en ansøgning om ombygning/udvidelse af et eksisterende sommerhus med ca. 54 m². Kommunen har vurderet, at ombygningen har

karakter af en nedrivning og opførelse af et nyt sommerhus, hvilket bestrides af klageren.

Det følger af planlovens § 15, stk. 2, nr. 21, at der i en lokalplan kan fastsættes bestemmelser om bevaring af eksisterende bebyggelse, således at bebyggelsen kun med tilladelse fra kommunalbestyrelsen må nedrives, ombygges eller på anden måde ændres. Uanset om det ansøgte har karakter af en ombygning eller en nedrivning og nyopførelse, kan der således nedlægges forbud mod det ansøgte i medfør af planlovens § 14.

Planklagenævnet finder, at det forhold, at kommunen som opfølgning på varslet af den 23. marts 2023 valgte at nedlægge et forbud efter planlovens § 14, selv om de midlertidige retsvirkninger af forslaget til lokalplan nr. 555.13 på dette tidspunkt var indtrådt i medfør af planloves § 17, ikke medfører, at forbuddet er ugyldigt.

Planklagenævnet finder på den baggrund, at kommunen har haft hjemmel til at give et forbud efter planlovens § 14 mod det ansøgte projekt, såfremt de nærmere betingelser herfor i øvrigt er opfyldt, jf. nedenfor.

2.3. Begrundelse og planlægningsmæssigt relevante hensyn

2.3.1. Klagen

Det fremgår af klagen, at forbuddet ikke ses at være understøttet af lovlige, saglige planmæssige hensyn. Klageren anfører, at det er usagligt at hindre klagerens ansøgning, der til fulde opfylder gældende lokalplans krav og beskyttelseshensyn.

Det fremgår desuden af klagen, at kommunen ikke har opfyldt begrundelseskravet i forvaltningslovens §§ 22-24, idet der ikke er angivet hovedhensynene bag det administrative skøn, herunder afvejningen af relevante

hensyn i sagen, som har ført til kommunens afgørelse. Klageren har desuden henvist til, at det følger af den forvaltningsretlige teori samt ombudsmandspraksis, at en begrundelse skal tage stilling til partsanbringender. Dette lever afgørelsen ikke op til, idet kommunen har afvist at tillægge klagerens indsigelser i partshøringssvaret betydning. Derudover har kommunen afvist at forholde sig til klagerens anmodning om dialog om nødvendige tilretninger af projektet i forhold til at opnå tilladelse til ombygning eller restaurering.

2.3.2. Generelt om begrundelse og planlægningsmæssigt relevante hensyn

En kommune skal foretage en konkret og individuel vurdering af det ansøgte, og kommunens skønsmæssige vurdering skal være baseret på saglige og planlægningsmæssigt relevante hensyn.

En skriftlig afgørelse skal indeholde en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver parten medhold, jf. § 22 i forvaltningsloven.^[4]

En begrundelse skal indeholde en henvisning til de retsregler, som afgørelsen er truffet efter, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1. En begrundelse skal desuden fremtræde som en forklaring på, hvorfor afgørelsen har fået det pågældende resultat. Hvis afgørelsen er baseret på et administrativt skøn, skal begrundelsen derfor angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1. Begrundelsen skal om fornødent også indeholde en kort redegørelse for de oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. lovens § 24, stk. 2.

2.3.3. Planklagenævnets vurdering

Det fremgår af afgørelsen, at forbuddet er begrundet i, at der er tale om det ældste af de gamle fiskerhuse, som er vigtigt for kulturmiljøet. Kommunen har desuden lagt vægt på, at det er det eneste hus, der er tilbage fra den periode,

hvor fiskerne første gang slog sig permanent ned i området samt at huset er beliggende som et af de mest centrale i Lejet.

Kommunen har endvidere lagt vægt på, at det eksisterende fiskerhus er at betragte som et traditionelt smalt landhus. Disse har kun en bredde på op til omkring 5,5 m. Det eksisterende hus har en udvendig bredde på knap 5 m. Det nye hus, som klageren har ansøgt om at bygge, har helt andre dimensioner end dette, med bl.a. en foreslået bredde på 7,5 m, og vil derfor stilmæssigt høre til i perioden efter 1850, hvor der ses bredere huse, grundet en anden planløsning, som ikke ses anvendt før ca. 1850.

Planklagenævnet finder på den baggrund, at kommunens skønsmæssige vurdering er baseret på saglige og planlægningsmæssigt relevante hensyn. Der er ikke oplysninger i sagen om, at kommunen skulle have varetaget usaglige hensyn.

Planklagenævnet finder desuden, at kommunens afgørelse er tilstrækkeligt begrundet, idet afgørelsen indeholder en henvisning til de retsregler, som afgørelsen er truffet efter, samt hvilke hovedhensyn, der har været bestemmende for kommunens skønsmæssige vurdering af sagen, samt de konkrete forhold, der har indgået, jf. forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Planklagenævnet bemærker afslutningsvist, at kommunen har gengivet og kommenteret på klagerens indsigelser fra partshøringen i afgørelsen, og at disse således er indgået i kommunens skønsmæssige vurdering af, hvorvidt den ønskede at nedlægge et forbud mod det ansøgte. Nævnet bemærker, at kommunen ikke har pligt til at imødekomme klagerens indsigelser.

Planklagenævnet kan således ikke give medhold i dette klagepunkt.

2.4. Berettigede forventninger

Det fremgår af klagen, at klageren i forbindelse med erhvervelsen af ejendommen har haft berettigede forventninger om at kunne indrette sig i tillid til den gældende lokalplan.

Som det fremgår af afsnit 2.2.2 ovenfor, er kommunen ikke afskåret fra at nedlægge et forbud mod en disposition, som er i overensstemmelse med en gældende lokalplan, da hensigten med bestemmelsen er at give kommunen mulighed for at genoverveje og eventuelt ændre det gældende plangrundlag.

Planklagenævnet finder på den baggrund, at indholdet af den dagældende lokalplan ikke har givet klageren en berettiget forventning, som afskærer kommunen fra at nedlægge et forbud efter planlovens § 14.

2.5. Proportionalitet

2.5.1. Klagen

Det fremgår af klagen, at kommunens nedlæggelse af et § 14-forbud er et unødvendigt vidtgående indgreb, hvis formål alene er at sikre områdets kulturhistoriske og arkitektoniske kvalitet. Forbuddet vil de facto umuliggøre et byggeprojekt.

Klageren anfører videre, at der er tale om et uproportionalt indgreb i ejendomsretten, da kommunen kan varetage hensynet til sikring af kulturhistoriske og arkitektoniske kvaliteter på en mindre indgribende måde end nedlæggelse af forbud, herunder ved at træffe afgørelse om afslag på nedrivning i henhold til gældende lokalplan eller ved fortsat dialog i forhold til at stille krav om yderligere tilretning af projektet.

2.5.2. Generelt om proportionalitet

Det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip indebærer, at indholdet i en afgørelse ikke må gå videre med hensyn til at påføre borgerne byrder, end formålet tilsiger.

En kommune kan lovligt vedtage lokalplanbestemmelser, herunder nedlægge forbud efter planlovens § 14 med den hensigt at vedtage lokalplanbestemmelser, som bevirker, at udgifterne til et byggeri forøges, eller at mulighederne for at udnytte en ejendom begrænses, såfremt lokalplanbestemmelsen eller afgørelsen om nedlæggelse af forbud efter planlovens § 14 i øvrigt er planlægningsmæssigt relevant begrundet.

Hertil kommer, at en kommune har et særdeles vidt skøn i forhold til, hvordan en lokalplan bør udformes for at varetage de planlægningsmæssige hensyn, som ligger bag lokalplanen, så længe dette sker inden for rammerne af planlovens § 15, som fastlægger, hvilke bestemmelser der kan fastsættes i en lokalplan. Disse valg vil som helt klart udgangspunkt ikke være i strid med proportionalitetsprincippet.

2.5.3. Planklagenævnets vurdering

Planklagenævnet finder, at forbuddet ikke er i strid med det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip. Nævnet lægger herved vægt på, at kommunens afgørelse er baseret på planlægningsmæssigt relevante hensyn, jf. afsnit 2.3.3 ovenfor. Nævnet lægger desuden vægt på, at der i forbindelse med vedtagelse af planer og nedlæggelse af forbud efter planlovens § 14 tilkommer kommunerne et meget vidt skøn i forbindelse med afvejningen af forskellige, modstridende hensyn. Nævnet finder, at kommunen ikke har overskredet de retlige rammer for dette skøn i nærværende sag.

Planklagenævnet kan således ikke give medhold i klagepunktet.

2.6. Lighedsgrundsætningen

2.6.1. Klagen

Det fremgår af klagen, at klagerens ejendom har den mindste bebyggelsesprocent i området og tilsvarende den mindste højde, ligesom bebyggelsen på de øvrige ejendomme ligger i eller nær skel. Klageren anfører at forbuddet dermed vil have den virkning, at det mere eller mindre kun er klagerens ejendom, der rammes af de nye begrænsninger i forhold til bebyggelse, idet de resterende ejendomme i Lejet allerede er fuldt bebygget.

Klageren gør på den baggrund gældende, at forbuddet reelt er i strid med det forvaltningsretlige ligebehandlingsprincip.

2.6.2. Planklagenævnet vurdering

Kommunen kan frit beslutte, om den ønsker at nedlægge et forbud efter planlovens § 14, såfremt de nærmere betingelser herfor i øvrigt er opfyldt, og kommunens skønsmæssige beslutning om at nedlægge et forbud kan som udgangspunkt ikke efterprøves af Planklagenævnet.

Kommunen kan desuden frit beslutte, om den ønsker at tilvejebringe en lokalplan, jf. planlovens § 13, stk. 1, bortset fra de særlige situationer, som er omfattet af planlovens § 13, stk. 3. Kommunens skønsmæssige beslutning om at tilvejebringe en lokalplan kan som udgangspunkt heller ikke efterprøves af Planklagenævnet.

Kommunen har ønsket at vedtage en lokalplan, der har til formål at sikre de historiske, miljømæssige og landskabelige kvaliteter i Lejet ved at fastlægge principper for ombygninger, tilbygninger og vedligeholdelse af de karakteristiske og bevaringsværdige bygninger. Dette er et lovligt planlægningsmæssigt formål og ikke et brud på den forvaltningsretlige lighedsgrundsætning, som anført af klageren.

3. Afsluttende bemærkninger

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen over Gribskov kommunes afgørelse af 31. maj 2023 om forbud efter planlovens § 14 mod nedrivning af bygning og opførelse af nyt sommerhus på ejendommen [A1], 3220 Tisvildeleje.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 4 i lov om Planklagenævnet.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.^[5] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

[1] Planen kan søges frem på plandata.dk: <http://kort.plandata.dk/searchlist/#/>.

[2] Planen kan søges frem på plandata.dk: <http://kort.plandata.dk/searchlist/#/>.

[3] Bekendtgørelse af lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 223 af 1. marts 2024.

[4] Lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014 af forvaltningsloven.

[5] Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet med senere ændringer.

Lovområder:

Planloven, retlig (efter 1. februar 2017)